

Anstalter», anfører til Støtte for dog at lade »Arbejdsfængsel« under 3 Maaneder — ligesom ogsaa »simpelt Fængsel« — udstaa i kommunalt styrede Arresthuse, at den i saa Henseende har »ladet sig lede af Hensynet til at tilstræbe en Udnyttelse af de bestaaende Arresthuse i saa vid Udstrækning som mulig«. Dette Hensyn kan imidlertid fyldestgøres lige saa godt gennem et Paabud om, at al Frihedsstraf skal udstaa i Fængsler ledede af Staten, og at alle Arresthuse skal overgaa til Statens Forvaltning, ja i Virkeligheden endnu bedre end ved deres Opretholdelse som kommunale Fængsler, idet først Statens Overtagelse af alle Arresthusene vil muliggøre en saadan Fordeling og Omflytning af Fangerne, der betinger den bedst mulige Udnyttelse af Arresthusene.

For kun at lade egentlig Fængselsstraf, der idømmes som principal Straf, udstaa i de af Staten forvaltede Fængsler, medens egentlig Fængselsstraf, der anvendes som Forvandlingsstraf for Bøder, henvises til Udstaaelse i kommunalt forvaltede Arresthuse, anfører den anden Kommission »praktiske Grunde«, men uden at gøre Rede for, hvilke de er, og for at lade Hæfte-Straffen udstaa i de kommunale Arresthuse anføres overhovedet intet.

For det andet forekommer det mig, at følgende Hensyn taler afgørende for, at Staten tager al Straffuldbyrdelse i sin Haand og overtager Forvaltningen af alle Fængsler, saaledes som det ogsaa skete i England allerede i 1878 i Henhold til Fængselsloven af 12. Juli 1877 og er sket i Norge i 1904 i Henhold til Lov af 12. December 1903 om Fængselsvæsenet og om Tvangsarbejde.

Hvis kun Fuldbyrdselsen af den egentlige Fængselsstraf — i større eller mindre Udstrækning — overgaa til Staten, vil det kun være nødvendigt, at nogle af de kommunale Arresthuse overgaa til Statens Forvaltning, og hertil vil naturligvis kun blive valgt saadanne Arresthuse, som paa Grund af deres Størrelse, Indretning og Beliggenhed egner sig til Fuldbyrdselse af egentlig Fængselsstraf. Men de Kommuner, som ejer de paagældende til Statens Forvaltning overgaaede Fængsler, maa naturligvis bevare Retten til vedblivende deri at indsætte de Fanger, som ikke skal udstaa egentlig Fængselsstraf*). For Varetægtsfangernes Vedkommende er dette ganske simpelt en Nødvendighed, da de skal være i Nærheden af den paagældende Underret, og for Bødefasoneres, Alimenteres, Gældsfangers og Hæftefangers Vedkommende vilde en Transport til et andet Fængsel være forbundet med Transportudgifter og Ulemper for de paagældende Personer. Disse til Statens Forvaltning overgaaede Arresthuse vilde saaledes rumme to Kategorier Fanger — »Statsfanger« og »Kommunefanger« — men ligesom Bygningen, hvori Fangerne sidder, er den samme — den af Staten forvaltede — maa ogsaa Personalet være det samme — det af Staten ansatte og lønnede — idet der naturligvis ikke kan være Tale om at have et statsansat Personale til den ene Kategori Fanger og et kommunalt ansat til den anden. Ordningen af det økonomiske Mellemværende mellem Stat og vedkommende Kommune maa derfor blive en saadan som den, der blev indført i Norge, nemlig gaaende ud paa, at Staten afholder de med Fængslets Drift forbundne Udgifter, medens Kommunen betaler et aarligt Bidrag dertil. Dette Bidrag kan enten fastsættes saaledes — som sket i Norge, og som det vil blive foreslaaet af mig — at det svarer til, hvad paagældende Fængsels Drift har kostet Kommunen i de (2) sidste Aar før Lovens Ikrafttræden — Beløbet fikseres altsaa én Gang for alle — eller saaledes at det helt eller del-

*) Man tænke f. Eks. paa Forholdene i København, hvor Kommunen har 2 Arresthuse, Arresthuset paa Nytorv og Vestre Fængsel. Af disse vilde det sidste egne sig udmærket til at overgaa til Statens Forvaltning som egentligt Straffængsel, ja det vilde formentlig være en Nødvendighed, men Arresthuset paa Nytorv har i alt Fald ikke hidtil kunnet rumme alle de københavnske Varetægtsfanger, Alimenter og Bødefasonere, som derfor i ret stor Udstrækning er blevet anbragt i Vestre Fængsel sammen med Straffangerne.